

Завжди й довіку. Том 2. Темне весілля : роман

Стелла Так

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — О. Є. Гладкий

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Розділ 1

Уночі, коли всі спали, вона встала і взяла три свої найдорожчі речі: золотий обідєць, золоту прядочку і золоте мотовильце; три свої сукні з сонця, місяця та зір вона склала в горіховій шкаралущі, надягла плащ з усіляких хутер і помастила собі обличчя й руки начорно сажею. Тоді віддала себе в руки Божі й пішла...

З казки «Різношерстка» братів Грім

Мої ноги з плюскотом опустилися в калюжу. Вода забризкала мене аж до литок і змочила поділ ідіотської сукні, яка була така пишна, що я ледве могла в ній рухатися. Хоча це мені заступило зір, я ще глибше натягла на обличчя капюшон синього плаща і відразу ж зайшла якомога далі в тінь. Пульс гупав так сильно у вухах, що я майже не чула нічого більше, а на язика відчувався кривавий присмак потрісканих судин у моїх легенях.

Засапавшись, я затримала дихання, щоб крізь шалене стукання серця прислухатися до кроків, які належали не мені. Троє моїх сторожів були тихі, як подув вітру, і за ті два тижні, які мене протримали на балі-маскарадї, вони так добре закарбували в пам'яті кожен мій крок і всі мої рухи та звички, що я, напевне, не могла навіть пукнути, щоб хтось із них трьох про це відразу не знав.

Мені аж ніяк не хотілося починати із нього. Він не лише був як тінь, яка йшла за мною, він і справді був тінню. І я ніяк не могла позбутися відчуття, що він грається зі мною, як кіт із мишею. Він відпускав мене, давав мені змогу втікати, але тільки заради того, щоб ліниво догнати і в останню мить притягти до себе знову. І хоча щоразу кипів від люті, коли я знову пробувала нахивати від нього п'ятами, я була майже впевнена в тому, що він потай втішався цією грою, і через це вся ця історія видавалася іще химернішою, ніж була досі. Через нього всі мої спроби втекти перетворилися на гру. Через нього я стала чимось таким, чим можна було гратися... І після кожної спроби втечі, яка виявлялася невдалою, він мене

принижував іще більше. Це робило мене слабкою, а його ще сильнішим.

Від самої цієї думки я люто заскреготіла зубами.

— Чого ти чекаєш? Біжи вже нарешті. Дорога вільна, — запищав голос з-під моєї руки.

— Тсс, — прошипіла я і притисла міцніше клітку до себе. Клітку, у якій сидів горобець, відчайдушно тримаючись лапками за сидальце — так, щоб через мій біг його не кидало весь час туди й сюди.

— Ти мусиш... — заговорив горобець.

— Заткни пельку, Авері, — прошипіла я до свого кузена, який ображено настовбурчився. — Ти знаєш, що сталося минулого разу, коли ми думали, що все тихо. — Я поглянула багатозначно на його суттєво меншу і вкриту пір'ям фігуру. Авері явно багато втратив під час цієї невдалої операції. І найбільше втратив у зрості. Він був мініатюрний.

— Цього разу ми просто не будемо красти коня, — прогарчав Авері.

— А хто б міг знати, що навіть коні тут страшенно злі, що вони затопчуть нас майже до смерті і будуть волокти назад?

Горобець видав звук, що скидався на презирливе пирхання.

— Усе тут трохи звихнуло.

І це не применшення. Я ніколи ще не була така налякана, як за останні два тижні свого життя. Навіть не згадуючи про ті витончені знущання, які Блек придумував для особистого задоволення. Ще й дотепер мене лякає думка про ту комаху, яка, пропхавшись мені у вуха, змусила мене вибівкати всі мої думки. Як же я ненавиділа тих вуховерток.

Я міцніше притисла Авері до себе і побігла, зігнувшись, у тіні темних провулків попри велику площу, яка відкрилася попереду. Небо над нами зблякло і стало темно-сірим, немовби весь колір —

тепер, коли зайшло сонце — поволі вимивався зі світу. Та навіть уночі на карнавалі ніколи не було по-справжньому темно. Для цього там було занадто людно, голосно і яскраво, неначе це місце умисно випромінювало життя, щоб принадити всіх людей. Утім, опинившись врешті-решт усередині, вони ніколи більше не вибиралися звідти. Нікому ще це не вдалося. Немов це була гігантська венерина мухоловка.

Звідси я ледве могла розгледіти межу карнавалу — вона виглядала здалеку як чорний край лісу. Тінь, яка весь час ставала темнішою, тоді як сам карнавал світився дедалі ясніше. Мені лиш треба дістатися до межі і зникнути там разом з ніччю. Зникнути в ній.

Крім того, сьогодні був молодий місяць. Якщо мені й випаде шанс колись розчинитися в ночі, то це має статися саме сьогодні. Це повинно нарешті подіяти. Жодних інших варіантів вже не залишилося. За ці останні два тижні ми з Авері випробували все можливе, щоб вирватися звідси. І тепер я втомилася, лютувала і не знаходила собі місця. У мені з'яяла діра, про яку я зовсім не знала. Вона була темна, така темна... і що довше залишалася тут — разом з ним! — то гірше мені було. Я не могла здатися. Я боялася, що зі мною станеться, коли це зроблю.

Тож ще сильніше натягла капюшон на обличчя і побігла щосили. Сміх гостей долітав до мене зусібіч і водночас нізвідки. Так само як і запах троянд та цукру. Навіть легка мжичка навколо здавалася теплою, мерехтіла як діаманти і солодко пахла. Музика смикала і тягла мої м'язи, сплутувала думки, але я відпрацювала кожен свій крок, я знала, що роблю.

Не прислухатися, дихати лише поверхнево, не придивлятися.

Я зафіксувала місце перед собою і побігла так швидко, як тільки могла, водночас зосередившись на тому, щоб увесь світ навколо не зміг мене поглинути. Мій одяг тихо шелестів, коли я перебігала

через випуклий скляний міст, але замість того, щоб прямувати далі, рвучко спинилася і подивилася вниз. Там було досить глибоко. Одного стрибка достатньо, щоб впасти в крижану воду, але поряд бігла вузька стежина, і вона, на відміну від решти карнавалу, була занурена в темряву. Немовби світло відступило від цього світу.

Кинувши квапливий погляд через плече, я відставила клітку Авері, а тоді розмотала простирадла з тіла і зв'язала їх у линву. Міцно прив'язала імпровізовану линву до скляних поручнів і спустила її вниз крізь щілину. Кінець відразу ж змочила вода з каналу.

— Усе зрозуміло... — я тремтливо зітхнула і вхопила клітку за позолочене кільце, тимчасом як мій кузен тривожно виглядав наших можливих переслідувачів.

Це було майже неможливо — триматися рукою за линву і не відпускати водночас клітку, але в мене не було іншого вибору, і, крім того, я не хотіла, щоб Авері скупався мимоволі. Я мало-помалу опускалася вниз. Мої м'язи тремтіли від напруження, поки я розглядала вузли, молячись про те, щоб вони трималися. Линва витримувала... принаймні поки що.

— Райн, у мене пір'я стовбурчиться на шиї, кажу тобі, вони знають, що ми пішли, — прошипів до мене Авері.

— Я вже це роблю, — прогарчала я до нього, відчуючи, як горять з болю м'язи. Ця дурна клітка була така важка. Найбільше мені хотілося кинути її вниз, провалитися туди самій, але натомість я стиснула зуби і полізла далі.

Тканина натирала руки, і від печіння хвилі болю пробігали мені крізь пальці аж до плечей. Вітер дув так сильно, що одяг шмагав мене по ногах. Вода там, унизу, похмуро й жадібно позирала на нас. Солодкий присмак крові змішувався з чимось кислим на моєму язичку, поки я важко дихала від напруження.

Уже недалеко. Лише кілька метрів відділяли мене від вузької стежки. Тільки-но впевнилася, що не зламаю всі свої кості, вагалася я недовго. Я розхитала линву трохи, щоб не впасти у воду, і стрибнула. Вітер розвіяв мені волосся, і вже невдовзі я гупнула з усієї сили вниз. Моя кісточка хруснула, клітка Авері випала з руки і покотилася до води.

— Райн! — крикнув мій кузен, який крутився в клітці як білка в колесі.

— Чорт! — зі скривленим від болю обличчям я пірнула за ним у слід і зупинила клітку, перш ніж вона плюснула у воду. Мій кузен чіплявся невеличким крилом за решітку, і його дзьоб випинався з неї лише за кілька сантиметрів від води.

— Чорт забирай! — пропищав він.

— Пробач! — Я поставила клітку поряд із собою і полежала якусь мить, розпластана на землі, поки дощ періщив мені в обличчя. Краплі збігали, як сльози, мені по щоках. У носі гупала кров, та коли я змогла все ж зігнути пальці, то принаймні переконалася, що не зламала її.

Мені пощастило.

— Чому ж героїчні втечі такі болісні? — запитала я, тимчасом як мій кузен пурхнув на своє сідацьце, увесь розтріпаний.

— Можливо, тому, що ми не герої, а всього-на-всього школярі, яким ліньки ходити на фізкультуру? — відказав він мені.

— О так, це... — переводячи дух, я сіла і скривила стражденно обличчя, перш ніж звестися на рівні ноги. Як же мені тепер хотілося бебехнутися на зручну канапу, розірвати пакунок з чипсами і дивитися серіал на «Нетфлікс».

Там була канапа, але вона стояла коло нього. І нізачо у світі я не ділила би свої чипси з ним. Так, він міг мати майже такий самий вигляд, як Коул. Від думки про нього мене пройняв тупий біль, який я швидко відігнала.

Стиснувши міцно зуби, я покульгала далі. Вузька дорога звернула праворуч, геть від річки. Геть від усієї метушні. Цей провулок був моєю схованкою. Звичайною мишачою норою. З власної волі сюди не міг приблукати ніхто. І якщо таке й справді траплялося, то кожен старався якнайшвидше втекти знову під світло. Тут не було майже нічого. Ні блиску, ні розкоші, ні магії, немов це якийсь обшарпаний закрайок. Обшарпаний, тому що ніхто не завдав собі клопоту заповнити цей закуток барвами. Це був темний бік карнавалу. Мені знадобилося майже два тижні, щоб знайти цей сліпий завулок серед загальної метушні. Якщо мені пощастило, то ні він, ні мої вартові не дізналися, що я можу пролізти в цю нору. Якщо ж вони все-таки мене зловлять, то ця облізла діра вже не порятує. А тоді.... тоді ми втратимо свою останню можливість утекти звідси.

Я притислася до стіни будинку і обережно побігла далі повз перекошену будівлю, що, схоже, от-от обвалиться під власною вагою. Можливо, спереду вона здавалася барвистою і принадоною, але тильна її стіна була зовсім сіра. Штукатурка на ній обвалилася, і пахла вона вологою та пліснявою. Осадкуваті двері виринули переді мною. Над ними була прибита вивіска із зображенням повішеного чоловіка, який хитався на мотузці зі зламаним карком. На ній був напис: «Дурний повішеник».

Бар.

Я виявила його під час останньої спроби втечі, але це не було те місце, де збиралися радісні гості карнавалу. Ні, це місце для монстрів. А на вулицях уже й так було забагато монстрів. Немовби вони вилізли, як паразити, з його тіні. Вони всі збиралися тут, обмінювалися грошима, отрутою, зброєю, брехнею або знаннями.

Щойно вийшла з бару, переді мною з'явився ще один провулок, схожий на довгу вузьку трубу. Стіни будинків стояли химерно перекошені та скривлені, наче прогнилі зуби в пащі. Темрява

ставала дедалі густішою, і я побігла швидше, дихаючи тепер уривчасто й хрипко. Удалині можна було ще розчути сміх і веселощі, що панували в самому серці карнавалу. Але тут, унизу, ці звуки скидалися на спотворене відлуння. Глумливе й похмуре, що збільшило мою параною ще в кілька разів.

Я побігла швидше, так швидко, що мало не наступила на поділ своєї ідіотської сукні. Лаючиcь, ухопилася за стіну будинку і мало не випустила з рук Авері, який обурено залопотів крилами в клітці.

— Вважай! — пропищав він.

— Я роблю все, що можу, — пирхнула я до нього.

Моє гарячкове дихання виривалося з рота димними клубами пари. Уже скоро знову настане зима. Найімовірніше. Чесно кажучи, я вже не знала, чи пори року змінювались у природному порядку, відколи він прокинувся. Принаймні ставало чимраз холодніше. Або, можливо, це враження виникло в мене тільки тому, що страх засів у моїх кістках.

Полегшене зітхання вирвалося з мене, коли ми вийшли на тротуар, що був освітлений старомодними вуличними ліхтарями. За ним була річка, якою коли-не-коли пропливали в гондолах гондольєри, щоб зникнути вже невдовзі в глибинах карнавалу. А за нею? За нею простягався ліс. Тут не було моста, яким я б могла скористатися. Наступний стояв посеред метушні. І на ньому мене вже один раз піймали. Позаду було все те саме. А тому в мене була лиш одна можливість.

Я поставила на землю Авері і придивилася до води, що лизала мої черевики. Побачила в ній саму себе. І нікого більше. Жодної іншої особи, як і всі попередні роки, коли я дивилася на дзеркальну поверхню. Жодного юнака з темним волоссям, який дражнив мене, розказуючи, що я хроплю вночі, як бензопила. Як же я тепер хотіла, щоб усе було знову так само, як і колись. Тоді, коли я вважала Бу звичайним уявним другом або, в найкращому разі, обридливим

домашнім духом. Немов не прокидалася ніколи його біловолоса подoba, яка змінила цілком моє життя. Від думки про нього мені здушило горло. Його не було більше поряд, але все, що він устиг розбити в мені, я й досі ще не могла зліпити до купи. Обличчя, у яке була закохана, не припадало до мене очима віддано, а скидалося радше на страхітливий кошмар, що вічно мене переслідував.

Я приплющила очі і знову зосередилася на теперішньому. Не могла дозволяти собі відвертати увагу. Сповнившись рішучості, намацала за спиною шнурівки сукні і заанімілими пальцями розв'язала їх. Усе це лайно тривало аж надто довго, і вже невдовзі я просто рвала пальцями стрічки, аж поки врешті не звільнилася настільки, що могла вирватися із шовку. Нижні спідниці також опинилися в купі одєжі під моїми ногами. Чисто заради задоволення їх з усієї сили копнула.

Від холоду все моє тіло вкрилося гусячою шкірою. Несподівано я почала стукотіти зубами. Дідько, тут і справді було надто холодно, щоб стояти в самій лише білій комбінації. Та у важкій сукні я напевно пішла б відразу на дно. Вода була така темна, немовби хтось вилив у неї смолу. Від самої лиш думки про смолу і ту людину, що з нею була пов'язана, дрож пробіг по моєму тілі. І на якусь коротку параноїдальну мить я уявила, що чиясь рука виринає з води і тягне мене щосили вниз.

Я закліпала часто і відігнала страх — так, як лише могла.

Зараз.

Зараз або ніколи!

Я набрала в легені повітря, приготувалася до холоду, що мав стати іще сильнішим, і стрибнула в річку. Почулося плескання, і якусь мілісекунду я не відчувала майже нічого, аж поки всі мої м'язи не напружилися. Моя шкіра буквально горіла, і мені здалося, що я обертаюся на кубик льоду. Холод був такий болючий, що ледь стримала крик. Черевики налилися, як не прикро, водою, і я відчула,

що стала на десять кілограмів важчою. Чорт, про них я зовсім забула! Дрижачи, стягнула їх із себе, замахнулася і перекинула на другий берег. Вони впали на волосину далі від води, і тоді я обернулася і взяла в руку клітку Авері. Її частина занурилася у воду, і мій кузен притиснувся до самого дашка, щоб мимоволі не взяти пташиної ванни.

— Нам треба терміново дізнатися, як відкрити цю ідіотську клітку, — прогарчав мій кузен, немовби минулі кілька днів ми не сушили собі цим голову.

— І ми це зробимо, якщо зараз не втонемо, — відповіла я задихано, стараючись не піти на дно, поки плила через річку, дригаючи ногами.

На відміну від Авері, я не була доброю плавчинєю. Радше олив'яною качкою, а не лебедем, і мої м'язи так залякли від холоду, що видавалися втричі важчими, ніж мали би бути.

— Гм-м... Райн. Райн... Я скоро намокну! — прохрипів кузен мені на вухо.

— Ну тоді... затримай дихання, — видушила я задихано з себе, думаючи відчайдушно про те, як би втриматися на поверхні під вагою клітки.

Нарешті. Берег був уже зовсім близько. Я заборсалася сильніше, а тоді раптом це почула. Лопотіння крил. Просто над собою.

Пирхаючи, піднесла догори голову і побачила над собою обриси птаха. Такий темний, що він зливався з ніччю. Я заборсалася сильніше, і через це ще більше води хлюпнуло в клітку.

— Не психуй! — прошипів мій кузен.

— Вони нас знайшли! — огризнулася до нього я.

— Може, це просто птах. Ти не досягнеш нічого, втопивши нас зараз обох.

— До біса все це... — прогарчала я, намагаючись заспокоїти пульс і не нервувати.

Авері мав рацію. Можливо, це був лише випадок. І птах цей — зовсім не ворон. Але, на жаль, лопотіння ставало гучнішим. І потім з'явився ще один птах, а тоді ще один. Усього три.

— Це вони, — сухо ствердила я.

— Дідько, — промурмотів мій кузен, і я ковтнула воду, коли один з птахів шугнув униз.

Його тіло оберталосся, як наконечник стріли, коли пірнуло на землю, зашелестівши крильми. Воно ставало більшим, стрункішим, м'язистішим, і тоді врешті з нього злетіло, закружлявши, пір'я. На березі, до якого я зібралася плисти, сиділа навпочіпки сильна чоловіча фігура в темних обладунках, що скидалися на жорстку шкіру, і заступала мені дорогу. Її обличчя було обрамлене іржаво-червоним волоссям, недбало зв'язане вузлом на шиї. Високі вилиці, світла шкіра, пронизливі темні очі.

Мельхіор.

— Моя принцесо, що ви тут робите? — запитав він, і з мене вирвалося таке жадливе прокляття, що його брови метнулися вгору.

Я крутнулася в другий бік, але тоді на землю сіли ще два інші птахи — у хмарі з пір'я, яке зірвалося з їхніх тіл. І вже наступної миті стояли переді мною два чоловіки: один зі світлим волоссям середньої довжини, а другий з коротко стриженим чорним волоссям.

Каспар і Бальцер. Каспар був такий же світлий, як Бальцер темний.

Каспар завжди нагадував мені вікінга. Його широкі м'язи плечей випиналися щоразу, коли він напружувався. Підборіддя, ніс і навіть рот були вугласті, а світле, до плечей волосся заплетене в коси, і з нього стирчали невеличкі металеві пластинки, які дзенькотіли при кожному русі. Його пронизливий синій погляд холодно опустився на мене. Бальцер був високий і радше по-спортивному підтягнутий, а не масивний і м'язистий, але я

бачила, як він підіймав більшу вагу, ніж двоє інших разом. Він завжди був напружений, а його погляд пильний. З-під його очей не вислизав жоден мій рух. Його ліва брова була проколена двома шпильками, а на нижній губі виднівся світлий широкий шрам, немов її хтось розділив.

На перший погляд, цих трьох годі було назвати братами, однак у їхніх жилах текла спадщина Трьох воронів. Коли вони вперше обернулися в пернатих, я подумала, що остаточно втратила глузд. Магія тепер скидалася на вірус, що не тільки ширився по землі, але й пожирав людей.

Я не мала й гадки, як вони до нього потрапили, але відколи мене залишили тут, три брати стали моїми особистими охоронцями і були наче тіні, що ходили за мною повсюди.

— Принцесо, — так само обізвався Каспар, і хоч яким привабливим був цей хлопець, тоді я ненавиділа його, як чуму.

— Ні! — лише рикнула я і затупала на місці.

— Принцесо, виходьте, бо ви ще застудитеся, — сказав настирливо Мельхіор. Його руде волосся паленіло в темряві.

— Я не повернуся до нього! — крикнула я люто.

Каспар нахилив голову і опустився на коліно.

— Принцесо, будь ласка, — сказав він з таким виглядом, немов був готовий кожної миті зійти до мене у воду.

Я подивилася, важко дихаючи, на Мельхіора.

— Дозволь мені просто піти, Мельхіоре. Будь ласка. — Невиплакані сльози, страх і лють підкотилися клубком до мого горла, утруднивши мені дихання.

Але Мельхіор лише похитав головою.

— Ви мусите повернутися. Принц нездужає від тривоги за вас. Б'є на сполох увесь карнавал.

Цей виродок!

Я виплюнула воду і прогарчала до нього:

— Свою тривогу нехай він засуне в дупу.

Мельхіор не повів навіть оком. Останніми тижнями він не зводив з мене очей, і тепер я мусила виплеснути свою агресію. Утім, його голос став ледь похмуріший, так само як і очі, і мені майже здалося, що тінь від пір'я проступила в нього на шкірі.

— Будь ласка, принцесо, ми не хочемо вам завдати болю, але зробимо це, якщо ви нас до цього примусите.

— Пішов ти! — видихнула я, і Авері нервово заплескався у своїй клітці. Перед Мельхіором він відчував тваринний страх.

— Що будемо робити? — запитав Авері.

— План «Зет», — сказала я.

— А ми маємо план «Зет»?

Мій погляд опустився на клітку, яка й так тягла мене вниз.

— Уже. Тримайся міцно, — прогарчала я до свого кузена і зробила замах рукою, що під час плавання було справжнім подвигом.

— Ти що задумала? — спитав він панічно.

— План «Зет», — прокричала я, і маленький пташок припав з усієї сили до решітки.

— Принцесо... — знову заговорив Мельхіор, і вже наступної миті тверда клітка опустилася йому на голову.

Хрясь.

Голосно гупнуло, і Мельхіор, що й досі сидів навпочіпки, повалився від важкого удару на землю. Він заревів від шоку і болю. Я сподівалася, що принаймні йому зламала носа.

Каспар і Бальцер гарячково зарухалися за мою спиною, але я вже встигла виповзти з води. Напевне, я нагадувала напівутопленого щура. Між пальцями ніг відчувала гальку, траву і мул. Кров невідомого мені походження змішалася з багном.

• • •

Далі — у повній книжці «Завжди й довіку. Том 2. Темне весілля : роман».
nashaknyga.com.ua